

להצלחת עם
ישראל ולזכות
משפחת סעדיה
ה"ו

מפטירים 'זוהיה שארית'

פרשת בלק

גיליון מספר 82

נקודה בפרשה

"אם לקרא לך באו האנשים קום לך אתם ואף את הדבר אשר אדבר אליך אתו תעשה" (כב, כ)

בפעם הראשונה הגיעו ובאו השלוחים לבלעם, והקב"ה אמר לו: "מי האנשים האלה עמך". "בלק בן ציפור שלח אלי". "לא תלך עמהם" – אל תלך, אל תקלל. שלוחי בלק הגיעו פעם שניה, הוא שאל את הקב"ה וה' אמר "אם לקרא לך באו האנשים – לך איתם". והקב"ה הוסיף: "ואך את הדבר אשר אדבר אליך אותו תעשה". מה קרה פה? בתחילה נאמר לו לא ללכת, ואחר כך כן ללכת ועם תנאי "ואך את הדבר", ואז "ויחר אף ה' כי הולך הוא" – הלא ה' אמר לו ללכת!

הרמב"ן מבאר בטוב טעם ודעת, תראו בפנים.

למעשה הדבר מבואר בחז"ל (מכות י ע"ב): "מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים – בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. מן התורה, דכתיב: 'לא תלך עמהם', וכתיב: 'קום לך אתם'; מן הנביאים, דכתיב: 'אני ה' אלקיך מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך'; מן הכתובים, דכתיב: 'אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן'".

הגמרא לא שואלת מפורש, אבל זו המשמעות מדברי הגמרא, שהוקשתה לה הקושיה הנ"ל, ועל כך מיישבת הגמרא: "בדרך שרוצה אדם לילך מוליכין אותו". הקב"ה הרי אמר לך לא ללכת, ואם כן כשהם באו פעם שניה, היית צריך לומר – כבר אמרתי לכם שהקב"ה אמר לא ללכת, מה באתם שוב?! ומדוע באמת הם באו? – כי מראש הוא כבר סילף את דבר ה'. הקב"ה אמר לו – "אל תלך עימהם", והוא הסביר שה' אמר לי לא ללכת עם הנטרישים שכמותכם. אני – כך אמר בלעם – יוצא לדרך רק עם שרים, אוהו, – עם פלאפלים, ולא עם סתם שמאטעס כמוכם...

אם ככה, הם שלחו לו שרים גדולים ונכבדים.

זאת אומרת, שבשמים ראו כי הוא מעוניין ללכת דווקא, ואכן כאשר הם באו אליו פעם שניה, הוא שאל שוב את הקב"ה. מה אתה שואל ומיתמם? ברור אפוא שגם אחרי ששמעת מהקב"ה לא ללכת, אתה רוצה בכל זאת להיכנס לתוך הניסיון והעבירה בכה, בבקשה "בדרך שאדם רוצה לילך מוליכים אותו".

בצעירותי שמעתי [-שיחה מוסרית] מהקדוש והטהור **רבי יחזקאל לונשטיין** זצ"ל, שידוע היה כבעל רוח הקודש. הוא עמד על סוגיה זו וחזר על הדברים הללו בניסיון להחדיר אותם לעצמות של השומעים: ראו נא מה שהולך פה בגמרא: מה מבקשים מאדם? רק תרצה. תרצה על אמת! תרצה להתעלות, תרצה להתחזק, בתורה, ביראת שמים, לדעת ש"ס. אבל לא סתם תרצה – תרצה באמת, "תרצה"! כך חזר ואמר עשרות פעמים. וקרא בקול: ומה ההבטחה? "מוליכין אותו" "מוליכין אותו!". איזה פתח תקווה בשבילנו דברי חז"ל הללו – בדרך שאדם רוצה לילך, איזו סייעתא דשמיא יכולים לקבל. מבהיל ומרעיד.

האמת, שאפשר להיווכח במציאות בסייעתא דשמיא שמקבלים כאשר רוצים באמת, אבל אין צורך להאריך בהוכחות מהמציאות, כי אם כך כתוב בגמרא – זו המציאות וזו האמת של עניני העולם כולם אם תרצה כסף – נותנים לך. אם תרצה תענוגי העולם הזה – יתנו לך. ואם אתה מעוניין להיות בן עליה, לזכות לתורה, יראת שמים, מצוות ומעשים טובים – גם לך "מוליכין אותו", תהיה לך סייעתא דשמיא. (רבי ראובן קרלנשטיין שליט"א - יחי ראובן)

שבת שלום ומבורך מעורכי העלון.

זמני כניסת ויציאת שבת
הדלקת נרות: 19:32
ציאת שבת: 20:23
ציאת שבת ר"ת: 21:18
* הזמנים לפי לוח 'אור החיים'
תל - אביב

לעילוי נשמת
מורים מורטזה בן
שרה, זינט בת
מרים

רבי צבי הירש
מזידיטשוב, מח"ס
צבי לצדיק, תקצ"א

רבי משה מימון
זצ"ל מדייני נאבם,
מח"ס ישיר משה

להערות או לעילוי
נשמת ניתן
לפנות למייל
saadiagaona
hadash@gm
ail.com

סיפור לשבת

הכרתי יהודי שהיו לו חובות גדולים עקב הוצאות רפואיות לאחד מילדיו. אותו ילד היה מאומץ, אך למרות שלא היה בשר מבשרו, גמל איתו היהודי הסד גדול, טיפל בו ושלם עליו אלפי שקלים בחודש. אותו יהודי עבד בעבודה שהכניסה לו בחודש באזור ה-10,000 – 12,000 ש"ח. המשכורת הנאה אפשרה לו להחזיר אט אט את החובות, אבל אחרי תקופה מסוימת הוא פוטר מהעבודה. בחוסר ברירה הוא התחיל לחפש עבודה אחרת, תוך שהוא נושא תפילה לבורא העולם: "כמה השקעתי עבור הילד הזה, כמה השקעתי עבורך בורא עולם. כעת נשארתי עם חובות וכלי עבודה. אנא המצא את פרנסתי בקלות ובמהירות."

עברו מספר ימים ומצלצל אליו יהודי בעל חברה. הוא סיפר לו שלאחרונה החברה שלו הגיעה למצב לא טוב ושהוא מעוניין לשנות זאת. הוא שמע כי יש לו כשרון ביח"צ ובניהול והיה שמח להעסיק אותו כדי שייסיע לו להרים את העסק לגבהים בהם היה בעבר. מיודענו הגיע לפגישה, ישב איתו וסגר את העניינים. כשהבוס שאל אותו כמה כסף הוא מבקש לקבל. הוא ענה 27. הבוס מיהר לאשר: "קיבלת 27!". מיודענו הדגיש לבוס כי מאחר ורק עתה פוטר ממקום עבודתו, הוא מבקש יציבות ולכן מעוניין שהם יסגרו ביניהם חוזה ל-5 שנים.

הבוס אישר גם את הבקשה הזו והם סגרו חוזה לחמש שנים, בתנאי שהוא ייקח את הניהול על הכתפיים וירם את העסק למקומות טובים. ואכן, הבן אדם נכנס לעבודה בשיא המרץ, ניהל מצוין את העניינים והעסק התחיל לצמוח ממש יפה. באחד הימים ניגש אחד העובדים ליהודי שלנו ואמר לו: 'יתשמע, אני מקווה שאתה תצליח פה, המנהל טוען שלקחת לו הרבה כסף והוא מקווה שתצדיק זאת!'. מיודענו היה מבלבל והשיב: "הוא משלם לי 27, זה נחשב הרבה?". אותו עובד השיב מיד: "בטח, 27,000 לחודש זה המון!". היהודי היה בהלם וסינן: "מה פתאום 27,000, סגרתי איתו על 27 שקל לשעה..."

הוא רץ במהירות לחדרו של המנהל והסביר לו את הטעות: "אהיה הוגן איתך", פתח, "כנראה שהייתה אי הבנה בינינו. כשסגרנו על 27, אני התכוונתי 27 שקל לשעה, אבל אתה כנראה הבנת 27,000 לחודש... השאלה מה עושים כעת". השניים פנו אליי עם השאלה וביקשו שאעביר אותה לאחד הפוסקים שיחליט כדת מה לעשות במקרה הזה. שאלתי אותה את הדיין הגאון הרב שורצאברט והוא אמר לי שהמעסיק לא חייב! אלא עליו להעניק לעובד מלכתחילה. פניתי למנהל ומסרתי לו את דברי הרב כלשונם, אך אמרתי לו שאני חושב שכדאי מאוד שיגיע עם העובד לפשרה ובמקום 27 לשעה – שיעניק לו 15,000 ש"ח לחודש. "הוא הרי עובד קשה ומרים לך את העסק", אמרתי, "אני חושב שמגיע לו הסכום הזה." המנהל אמר שיחשוב על כך ויעדכן אותי.

לא עבר חודש, והבן אדם הרים לו את החברה לרמה גבוהה ביותר, בצורה בלתי רגילה. המנהל היה מאוד מרוצה והודיע לעובד שלמרות שהרב זאיד הציע פשרה של 15,000 ש"ח, הוא רוצה לשלם לו 27,000 ש"ח. "אם החברה תמשיך לעלות ככה", הוא אמר לעובד המופתע, "אמשיך לשלם לך את הסכום הזה. ואכן, בסוף החודש הוא העניק לו 27,000 ש"ח... אותו יהודי סיפר לי שהוא בכלל לא חלם על הסכום הזה. הוא סיפר שכשפיתרו אותו מהעבודה הקודמת, הם עשו זאת בצורה לא יפה בעליל והוא חש בעלבון צורב. באותה תקופה, קשה היה לו לראות את האור בתוך כל הסיפור הזה. רבצו על צווארו חובות למכביר והפיטורין היו עבורו ממש הקש ששבר את גב הגמל... והנה, מסתבר שהיה זה לטובה ובזכות זה הוא מרוויח 27,000 לחודש – סכום שמספיק לו בשופי לכסות את החובות ולחיות ברווח.

מילתא דבריחותא

נמאס לי לגמרי מהעבודה שלי. היום הודעתי שאני מתפטר באמת? ומה אמר הבוס שלך, הוא היה מופתע?. לא, מסתבר שהוא ידע את זה מלפני.....

מישהו יודע אם התחילו למכור נעליים בחנויות ירקות? אשתי פשוט הלכה לקנות עגבניות וחזרה עם 2 זוגות.....

לא מבין איך אין עדיין חוק שאוסר להעלות קלמנטינות לאוטובוס.....

צדה את עינו של דהרי מודעה על אחת מהחנויות בכיכר המדינה עליה היה כתוב: "חליפות ש"ח 30, מכנסיים ש"ח 10, חולצות ש"ח 5" דהרי אומר לנהרי: "ואווו, תראה את המחירים! אנחנו יכולים לקנות מלא כאלה ולחזור לבית ונעשה מזה מלא כסף. תשמע, כשאנחנו נכנסים לחנות תהיה בשקט, בסדר? תן לי לעשות את העבודה... כי אם הם יישמעו את המבטא שלנו, הם יחשבו שאנחנו קמצנים ויחפשו לדפוק אותנו. אני אנסה להסוות את המבטא למשהו תל אביבי" "אוקיי" אמר נהרי, "אני סותם" הם נכנסו לחנות ודהרי אמר למוכר בקול מקומי: "שלום חבר, אני אקח 50 חליפות - בש"ח 30, 30 זוגות מכנסיים ב - ש"ח 10 ו100 חולצות - בש"ח 5. תארוז לי אותם בדלפק ואני מביא את הטנדר שלי לכניסה, בסדר אדוני?" בעל המקום הביט בשניהם ואמר: "אתם תימנים, נכון?" "וואלה צודק", אמר נהרי, "איך ידעת?" אמר בעל המקום: "הגעתם למכבסה".....

שני אנשים יושבים בהרצאה ומפטפטים ביניהם ללא הרף "סליחה", מעיר להם ככעס איש שיושב מאחוריהם, "אני לא מצליח לשמוע אף מילה" - "טוב מאוד!" , אומרים השנים, "זו שיחה פרטית".....

